

EL MANDU

DES LLOFRIU

—Filla meva, si vol que li digui la veritat, jo no hi sé veurer res.

—Doctor, per favor, que'm sembla que ja no'm queda res per a ensenyar-li.

Negoci important

S'ha constituït a Barcelona una nova Societat Anònima per a l'explotació del conill.

Les accions seràn de deu pessetes, rigurosament personals i amortitzables en deu minuts.

Dependent

Se'n necessita un en la guanteria "El Dedo de Oro" però ha de dominar molt els dits i saberlos ficar a les clientes sense matxucar el género.

Senyor vell

Que té les facultats molt decaigudes, pagaria bé a senyoreta massatgista que les hi faci aixecar. No hi fa res que després baixin, lo essencial es redressar-les el moment que ell en senti necessitat.

Cardadores

Noies bones cardadores de llana se'n necessiten a la fàbrica del senyors A. Esbitzamosses i Companyia.

Hauran de cardar vuit hores diàries. També se'n necessiten a la secció de bitlles. Seran preferides les que no passin de divuit anys i que no hagin treballat el cànem ni el fil.

Lino-tipo

Senyora de bon veurer, acceptaria jovenet pràctic en fer anar els dits. Lo de "Lino", és indiferent, perquè el nom no fa la cosa, ara, lo del "tipo", és indispensable. Res de suats. Li agraden que siguin guapos.

Gresol

En tinc un a la disposició de jove galant que necessiti moltes calories.

Adverteixo, que el gresol es d'ocasió i que l'hi falta una pessa, i aquesta és precisament la que busco.

Motoret

N'adquiriria un per a remoure dos petits volants i aixecar una viga que fa sis anys que tinc en estat deplorable i no hi ha qui els mogui ni qui me la faci aixecar.

Dissapte es posará a la venda

Nueve meses después

darrera producció de
JOAQUIM BELDA

GAMIANI

Demaneu a tots els kioscs aquesta meravella de la literatura galant, però exigiu que siga l'il·lustrada per el gran OXYMEL. Val tres peles, però fillets, es lo millor de lo millor. Per correu: 3'40. Comandes a la

LA NOVELA GALANTE *

Demaneula cada dijous al vostre kiosc, encare que no la vegeu exposada. Vos fareu un tip de d'allò friurer.

Cada dijous, 15 céntims.

- Un llibre de barrila -

Demaneu a tots els kioscs la nova obra

Noche de Novios

que porta vint fotografies espectaculars del natural. Cine ràpels ben aprofitats. Comandes a la nostra Administració.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1 - Tel. 4656 A.

APAREIX CADA DIJOUS

Secció Oficial

Un triomf definitiu

I doncs què? Que vos pensaveu que enc movem amb mitja mànega? I ca, barret! La nostra mànega és sencera, ben sencera, ben grossa i ben rexinxolada.

D'aquí en endavant no admitem més senyores en "buen uso", si no són noves de trinca, no cal que demanin tanda perquè l'"ujier", no les deixarà passar.

Res, que havem prosperat i no hi ha qui ens empeti la base. Per una banda, havem agotat el darrer número tant a Barcelona com a les poblacions limítrofes i per l'altra banda, ens han dat una sorpresa molt grossa, tant grossa, que hi ha hagut molta feina per feros-la empassar.

No n'esteu enterats, fa?

Es clar, com que sempre viviu als llims!

Sembla mentida que sigueu tant tanoques!

Llegiu la premsa, homes, llegiu la premsa i quan vos preguntin una cosa podreu contestar i no quedar fets uns enses com are!

A veure quin paper hi fareu davant de la fulana si no vos entereu d'aquestos fets tant sensorials? Res, que la cara vos caurà de vergonya i haureu d'amagar-vos al darrera per abscondir la vostra grossa ignorància. Nosaltres la suposem grossa.

Vos posaré en antecedents perquè si no, no acabariem mai.

El dilluns varem rebre el següent telegrama del nostre joveníssim ministre d'afers interiors senyor Rodés (a) "Felipe Vainador".

"Propónenme Alta Comisaria Marruecos. Dada trascendència cargo que representa intromisión elementos extraños, decidme que hago. — Celipe".

Nosaltres varem contestar immediatament:

"No muy conformes intromisión elementos extraños, aceptaríamos oferta gobierno bajo siguientes puntos esenciales:

Primero: Facultades amplias explotar cabarets y music-halls Melilla, Tánger y Tafersit.

Segundo: Establecer derecho pernada totalidad territorio marroquí.

Tercero: "Zona" neutral, en el buen sentido de la palabra.

Cuarto: Inhabilitación a perpetuidad de Reverendo Ardanaz y el terrible Priego.

Quinto: Abolición de esta clase de tropa, que podríamos mandar a la... quinta fuerza.

Sexto: Declararlo obligatorio para todas las señoras solteras, casadas y viudas.

Podríamos poner 14 puntos como Wilson, pero como no somos orgullosos, con llegar al sexto nos conformamos. Conteste por cablegrafía con hilos. — Comité".

Avui, a darrera hora havem rebut el següent despatx:

"Hablado Romanones y está conforme en todos los puntos, menos primero, pues tiene dada concesión a un amigo suyo. He aceptado siempre que nos dé participación. Decid chicos "Tralla" que no aprieten mucho, que para apretar me pinto solo.

Salgo Marruecos para demostrar Abd-el-Krim

que si él la tiene larga, nosotros la tenemos mucho más larga que él, la perspicacia.

Mandadme una gruesa zepelines extrafuertes. He aprendido un foxtrot que voy a dejar boquiabados a los moritos. Saludos. — Celipe”.

Se n'han enterat, ara, de la gran notícia? Doncs una altre vegada no facin el paper de met, i estiguin al tanto.

El nostre delegat a París ens envia el següent telegrama:

“Secretaria Poincaré, espatarrante. Digan Rodés espere carta antes salir Maruecos en la que doy detalles nuevo sistema intromisión. Pueden aguantarse nueve seguidas sin perder aliento”.

Enviat Especial

Dignitat

En “Postures”, si bé vivia de les dones, era un home que tenia un concepte elevadíssim de la dignitat. Cuidava amb tot escrúpol el més petit detall davant dels estranys i per res del món hauria tolerat que ningú posés en dubte la seva honorabilitat.

Ara, que la seva dignitat, de vegades, no tenia res que veurer amb la dignitat regularment acceptada per la societat actual.

Un dia anà al Bar amb la “flavia” i a l'hora de pagar aquesta li digué tot baixet:

—Ai, “Postures”, ara m'adono que he sortit de casa sense diners.

En “Postures” se la mirà de gairell, escupí per l'esquerra, i donant-li un duru per sota la taula, li digué amb tò aspre:

—Té, paga, i aquestos “feios” no me'is facis a mí, que no estic perquè em prenguin per un cabrit qualsevol!

ANEC

Es clar

L'altre dia, tornant del Col·legi, en Jaumet i En Joan, que són germans, armaren un gran xibarrí tot pujant l'escala.

Sa mare, tota esverada, sortí al replà i a fi de tallar l'escàndol els amonestà seriosament:

—Que és això d'armar aquestos aldarulls per qualsevol tonteria?...

—¿Tonteries? tonteries? — digué En Joan tot indignat. — De tot en diu tonteries vostè!

—Però que vos ha passat?

—Aquest Jaumet que és un poca vergonya i un covard.

—I ara! Ja hi tornem?

—Com que sí. Figuris que al sortir d'estudi un xicot li ha dit fill de... de... mala mare, i ell, el desvergonyit, com si res...

—Però i tú, que ets el més gran, perquè hi servies allà?

—Oh, a mí no m'han dit res!

MARRAMAU

CONTRA LES ORDENANSES

—Jo are li clavaría una multa, però és inútil, perquè després parlaria amb el Quefe i li aixecaria desseguida.

EL PLAT DEL DIA

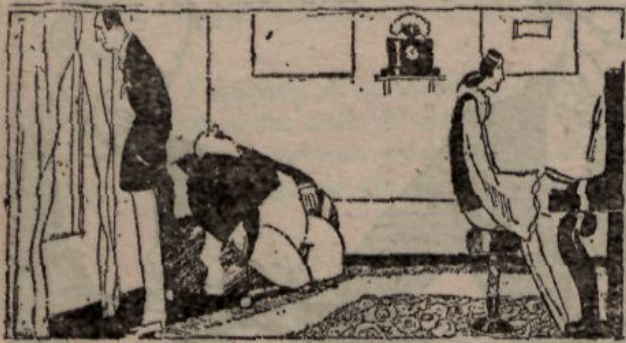
-I per a després de la truita, qué voldrán les senyoretetes?

Histories de gresca

Estiueig

Oh, la vida de Balnearil

Fa un sol que estabella les pedres. Cau com una llosa de plom damunt del poble. Els carrers, solitaris i empolsats, donen la sensació de quelcom mort. M'aborreixo.

—Si l'Elvira fos aquí!

Des del mirador del hotel, deixo passar les hores mortes en el dolç abandó d'un magnífic silló flonjo i que convida a l'enmandriment.

—Si l'Elvira fos aquí! Tant bella, tant carinyosa! Seria un estiueig inefable!... Però, el seu marit s'ha empenyat en no sortir de París. Paciència!

M'also. Vaig als finestrals del mirador per estirar les cames. En tornar en busca del meu agradable seient, un senyor gras, una veritable bola de seu, me l'ha pres. Fa la digestió: la panxa enfora, el rostre amoratat per la congestió... Senzillament repugnant.

Giro la vista per a fugir de tant poc grat espectacle.

Al jardí, una miyona acompanya un gos a fer les feines naturals. Ben poc plaent també aquest espectacle.

Al piano una damisel-la que per la seva arquitectura em recorda l'espàrreg, juga horriblement quelcom marmònic, indesxifrable ni per el ritme ni per la cadència.

—Deliciós, realment deliciós! Em diverteixo enormement. Ah, si tingués aquí l'Elvireta! Ella, ella sabia fer-me sortir d'aquest ambient monòton, vulgar, enervador...

Dugues cartes

La d'ella:

"Enriquet meu. Dues ratlles i mil petons. T'anyoro molt. Vina aviat. No tinc temps per dir-te res més. Petons, petons i petons. — E."

La meva:

"Reineta meva: Estic aburrít. Això és un infern. Però... ia família. Hi ha que sacrificar-se.

Ara em dono compte de lo que el món seria sense tu. Aquesta separació és terrible, inaguantable. Fins a aviat. Petonets del teu E."

Un rencontre

—Vostè per aquí, Maria?

—Si ja ho pot veurer. El meu marit volia anar a Deauville, però jo l'he convençut que era molt més bonic aquest balneari.

—Però, ha vingut també el seu marit?

—Oh, impossible! El negoci el té esclavitzat. Vindrà els dissabtes i diumenges.

—Quina alegria! Quina alegria de que vostè hagi vingut. M'aburria enormement a n'aquest poble. Oh, queestic content, queestic content! Vostè, la seva més estimada amiga! En parlarem força d'ella, veritat? Sí, sí, força, força, sempre, sempre...

—Com vostè vulgui. Si tant s'hi empenya...

—Oh, sí, sí...

Primer diáleg

—I ella, l'Elvireta, n'hi parlava de mi?

—Sí, devegades, de tant en tant... Es un xic distreta l'Elvireta... Doncs, com li deia, el meu marit volia anar a Deauville però jo em vareig empenyar en venir aquí.

—Ja... Sí, no està mal aquest balneari... I que li deia, que li deia de mí l'Elvireta?

—Ah... res, tonteries. Al cap i a la fi, si no hagués estat amb vostè hauria caigut amb un altre. Es molt vell el seu marit, i ella... ch, és una noia molt fàcil l'Elvireta.

—Com? I vostè, la seva amiga, gosa a parlar...

—Ella m'ho va dir que vostè era a n'aquest poble. El meu marit, com li deia, volia anar a Deauville, però al sapiguer jo que vostè era aquí...

—Al saber que jo era aquí?...

Segón diáleg

—Ja ha escrit a l'Elvireta avui?

—Me n'he descuidat; em sab greu, però cregui que me n'he descuidat. De manera que ahir em deia que al saber que jo era a n'aquí...

Vostè per aquí, Maria!

—Sí, vareig lograr convèncer al meu marit...

—Mai m'havia adonat de lo formosa que és vostè Maria...

Oh, l'amor, el veritable amor!

De setmana en setmana, el viatge ha estat aplaçat durant dos mesos. L'Enric ha pogut fruit entretant, de tots els encants i de totes les gràcies de Maria.

—Ha vist com el tren s'esfumava...

Un dia, al saltar del llit, Maria li pregunta tota enjogassada:

—Marxes divendres?

—No. He anticipat el viatge; marxo demà.

Epileg

Maria des de l'estació ha vist com el tren s'esfumava en la llunyania. Ha plorat. Ella estimava a l'Enric.

L'Enric, ben arredossat en la seva butaca de l'Sleeping, pensava en l'Elvireta, el seu amor, el seu veritable amor...

Però, entretant, miraba amb veritable fruïció les cames tornejadades, el cos cimbrejant, el pit ubèrrim d'una vehineta i companya de viatge.

ROBERT

—I are! Si l'Elvireta el sentís!
—No me'n parli d'ella, parlem de nosaltres. Siguiem franca. Vostè m'estima, Maria. Vostè ha vingut per mí a n'aquest balneari, vostè...
—Enric!

Els llavis d'Enric i de Maria entren en contacte i una frisança inefable, fa que les seves mans s'estrenyin, que els seus cossos es trovin...

Tercer diàleg

En el llit d'ella. Es un diàleg sense retòriques empalagosos.

—Ai!

—Reina meva!

—Més!

—Are! Petons, sospirs, etc.

Després mentres ella s'empolva i ell es posa l'hermilla, Maria pregunta:

—Definitivament marxés divendres?

—Marxés divendres?

—No; he aplaçat el viatge una setmana.

—Que dirà l'Elvireta?

—Que digui el que vulgui.

Nota de Societat

La baronesa d'Ascot i la marquesa de Bonfil, quals títols nobiliaris els hi foren atorgats en virtut del seu magnífic pitreram a la primera i d'una deliciosa primera nit a la segona, platiquen amablement en l'intimitat d'un recó deliciosíssim de la mansió de la vescomptesa de Conestret on s'hi celebra una filantròpica festa de caritat.

—Sembla que la Princeseta Beatriu ha adquirit ara una nova parella de negres per a substituir a la que l'any passat l'hi va regalar el duc de Ficardit.

—Sí; és diu que als pobres ja se'ls havia gastat la llengua, i no podien conversar amb la Princeseta, que és molt fogosa.

—Tinc molt de gust en posar-me als seus peus, senyora vescomtesa de Conestret.

—Per Déu, baronet de Llepícon, no cridi tant, que si el sentessin! Això de posar-se als peus!...

—La senyora vescomtesa, sempre tant a punt per al doble sentit! Molt de gust en saludar-les, senyores.

—No el coneix, baronesa?

—Sí, em sembla, em sembla... Però no recordo prou bé si va ser una tarda a casa la meva manicura agenollat davant d'una chaise-longue, o una nit, en el meu palau, en el llit de la meua cambra...

BARO D'AMER

Els resignats

—Amic Fonollada, això no em cap a la barretina. Trobar tres vegades a la teua dona en flagrant delictes amb el seu amant, i no rompre-li tantes costelles com té. No ho entenc, no ho entenc!

—Fill meu, si la meua dona té aquell genit i quan s'enfada pega tant fort!

Vida i miracles del Nandu i la Tuies

—Nandu, jo no hi aniria.
—Vaja un paper que faria!

—La lluita serà terrible,
pero jo soc invencible.

—Soc porter i rei del futbol
i per'quí no passa un gol.

—Ai qu'em xafeu la naripa!
Aquest sí que me la fica!

—Peró nó, no passaréu,
o el meu cos trepitjaréu!

—El meu xut no hi há qui el parí!
—Pro el meu cul no és per xutar-hil!

—Ai marea quin desorí!
M'he ficat al purgatorí!

—Veig que feu mala carota.
—M'han confós amb la pilota!

—Gracies a Deu qu'ha tornat,
i qu'es veu qn'ha triomfat.

—Ai Tuies,estic cruixit.
M'han deixat desconjuntat.
—Fort, no hi haguessis anat.
Per jocs, els que 't falg jo al líl!

La darrera postura

El doctor, greument, sentenciosament, havia dit la darrera paraula:

—Amic meu, això no té remei. Vostè ha abusat massa. La seva sageta està completament inservible. Mai més en el rellotge del amor, podrà tornar a marcar les dotze.

—Mai més?
—Mai més!

—Doctor, per favor, faci un miracle, pensi que tinc vint-i-cinc anys, que soc a lo mellor del viurer, que...

—Tot inútil, amic meu. Es un cas perdut.

En Lluís va sortir més mort que viu de casa el Doctor Bartomeu. Aquella sentència l'havia deixat aclaparat.

Ell, l'àrbitre de les el-legàncies, el rei dels foiers, el pertorbador de mil felicitats conjugals,

era declarat inútil, i havia de passar a la reserva.

—Això no pot ser, no pot ser!...

Consultà els mellors especialistes, acudí als més refinats tractaments, però la pèndola mística, pansida, deia que no.

No hi havia esperança. Tota il·lusió havia de caure davant de la realitat brutal i En Lluís, s'entregà en braços de la desesperació. Pensà en el suïcidi.

Sí, sí, definitivament, la vida no tenia ja cap atractiu per ell i era millor un minut de transacció entre la vida i la mort, que una existència ridícula, xorca, absurda.

Però per matar-se es necessitava un valor que En Lluís no sabia trovar en si mateix.

—Estic perdut! Estic perdut! Xorc i covard! On són aquells vint anys ubèrrims d'energies i facultats? On aquelles nits d'adolescent minut, passades en una melodia ininterrompuda de cari-

—Conque te vas y me dejas y decías que «m'amabas»?
—Ep nola, no cambiem els conceptes! Aquestes coses les deixo per tú.

cies i petons, de carns nacarades extremint-se en els seus braços? Xorc! Xorc!...

o o o

Un dia, En Lluís trovà la solució. Ja que no tenia valor per matar-se, es prestaria a morir rendint un tribut a la ciència.

Un inventor demanava una persona decidida que volgués fer la prova d'un paracaigudes de nova invenció.

En Lluís s'oferí generosament.

Tot es disposà per a la prova.

En Lluís va fer testament. Ho deixà tot disposat. La mort era quasi segura.

Li montaren l'aparell a l'esquena amb unes corretges. Pujà a un avió i desde mil metres es deixà caurer a plom. El paracaigudes es desplegà i la caiguda fou lenta, suau...

Lluís se sentia alat, incorpori; una dolça sensació de benestar l'inondà en la baixada. Li semblava talment que es desplomava en l'abim de la felicitat. Ah, quina dolçor! Quina delícia!

De sobte, abans d'arribar a terra, sentí una frisança delitosa. Tos els membres se li extremiren.

—Felicitat! Felicitat! Els bons temps havien tornat! La virilitat renaixia!

Lluís en sentir-se en terra ferma, fugí alocat entre els aplaudiments de la multitud.

Trèmol d'emoció, trucà a la porta de Rosalia, la formosa darrera conquesta i plorant com un nen la petonejà, l'abràssà, l'arrossegà cap al llit.

Però en el moment de l'atac la pèndola marcava les sis.

Tot fou inútil. Provaren totes les maneres, totes les posicions i el resultat fou negatiu.

Per fi, En Lluís s'atreví a proposar:

—Hi ha una postura segura, que no fallarà. Si tu volguessis, Rosalia meva!...

—Sí, sí; digues: com m'haig de posar?

—Senzillament: deixem-nos anar tots dos, ben abrasats del paracaigudes. Jo t'asseguro que...

—I are! Que t'has tornat boig?

En Lluís no pogué marcar aquesta darrera postura. Li havien tirat el cero.

RENATO

Amor de gendre

—Senyora, va ja per tres vegades que el seu gos intenta mossegar a la meva sogra, i això no pot ser, això és senzillament intolerable.

—Perdoni, no passarà més. Ja tinc dada ordre a la criada de que no tregui el gos sense morrió.

—No, no, si lo intolerable és que el seu gos sols hagi intentat mossegar-la i no ho hagi realitzat mai!

UN NOU PROCEDIMENT

—No cal que t'escarrassis, Conxita, perquè no passa un «alma».

ELL.—Jo soc el model de que el seu papà li devia parlar. []
 ELLA.—Ah, sí? Despullis, doncs.
 ELL.—Eh, m'haig de despullar?
 ELLA.—Es clar!
 ELL.—Es que m'en dono vergonya, sab?

L'home fenomen

El senyor Duran estava d'allò més neguitós. El senyor Duràn sentia certes picors en moments determinats, molt sospitoses. Per a un home que havia corregut la ceca i la meca del nostre districte V, allò potser volia dir una rellescada. I el senyor Duràn anà a la Clínica del Doctor... X.

—Doctor, em sembla que m'han agafat.

—Un autobús? Una moto?

—I cà, home! Una... una d'aquelles xicotes que fumen.

—Entesos. Veïam la part lesionada

El senyor Duràn la tragué i l'especialista començà de mirar-la detingudament. No cferia cap símptoma.

—Es veu que vostè és molt escrupulós. No hi trobo res d'anormal... Es a dir... veïam, veïam. (El doctor prengué una lupa i tornà a examinar "allò" del senyor Duràn.) Sí, em sembla que sí... Aquí veig una taqueta estranya...

—Mare de Déu! Certes són les banyes! Ja deïa jo!

—Una taqueta estranya... No ho entenc...

—Vol dir aquí?

—Sí...

—Hagués parlat, home! Això no és cap taca

sospitosa. Això és un tatuatge.

—¿...?

—Ja veurà. Servidor ha estat un tremendo; dona que veïa a tir, em posava la carabina al davant i disparava sense contemplacions. Una vegada, a París, vaig tenir una aventura realment extraordinària i com a record, em vaig fer un tatuatge al lloc que havia sortit beneficiat en l'aventura, i com aquesta començà anant al "Metro"... doncs... aquí, això que vostè creu una taca, és un lletrero, i quan la... "cosa" es posa tivant, es llegeix: "Recuerdo del Metropolitano de París. 1915".

El doctor considerà la llargària del lletrero i digué per tot comentari:

—Cosa de dos pams i mig. Vol dir que no és un fenomen?

La prova de la Carmeta

Aquell dia al xamosa Carmeta havia estat citada per l'empresari del "Gran Teatre" a fi de provar si estava en condicions de debutar.

La seva mare l'esperaba amb la natural impaciència a casa seva. Per fi, després de dos hores, la Carmeta retornà demostrant amb la seva alegria que l'examen havia estat favorable.

EL DEPENDENT DE CONFIANSA

—Vinc de part de don Ramón a veure si li falta alguna cosa.
 —Vens a punt. Mira, agenollat.

—Mamà, mamà — digué abraçant-la, — debuto dissabte vinent.

—De debò?

—Sí, sí. L'empressari està entusiasmada i diu que tindrà un gran èxit.

—Ai, quina sort! I quina peça has cantat per proba?

—Cap.

—Com?

—Res, si aquestes probes són lo més senzill del món. He arribat, m'ha fet despullar, m'ha fet estirar a una "chaise-longue" i en cinc minuts havem estat llestos! Diu que jo haig de tenir una veu admirable.

—Ja t'ho deia jo que això era un ai i fora.

La Carmeta replicà amatent:

—Deu voler dir un ai i a dintre!

FELIX

TAFANERIES DEL NANDU

Davant la malaltia de En Villanueva, que va caure al llit tot just nomenat comissari del Marroc, el Govern pensa amb un substitut. Es barregen noms, però, ara com ara, sura més el d'En Rodés.

Els bons nandulandistes no podem amagar la nostra satisfacció. En Felip Rodés forma part de la nostra Junta de Defensa per dret propi. Els seus mèrits com a tanguista, noctàmbul i "corrido" de quota, són coneguts de tothom. Se l'indica per a un alt càrrec i ens sembla que s'ho té ben guanyat als cabarets, restorants de nit i altres llocs d'esbarjo. Es tracta, doncs, d'un reconeixement de mèrits, un premi just per la seva obra feminista i una reivindicació dels barris.

Ja ho veieu: Essent un místic, fan dimitir a un governador. Essent un tremendo, s'arriba a Ministre de la Corona i a Alt Comissari al Marroc. Ara, que compari la nostra joventut i que trii.

La gestió d'En Rodés al Marroc serà profitosa. Llicenciarà als soldats, que per a res no necessita; portarà a Abd-el-Krim una cort de noies reclutades a l'Excelsior, encarregades de debilitar al rebel, i, tan i mentres espera la pau, es rodejarà d'un harem triat amb tota cura, que després farà les delícies del Paralel.

Freguem-nos les mans i esmolem les eines de penetració pacífica.

Al Nord d'Espanya estan que bufen perquè el senyor Martínez Anido viu amagadament a una illa de la ria de Vigo i reb visites misterioses.

No fem cabal de si reb o no. La societat moderna té certes exigències. Fixeu-vos-hi amb la illa i penseu com nosaltres:

El deliri de grandeses té aquestes bromes. En Martínez Anido, tret de Barcelona amb una patcada d'En Sánchez Guerra, es creu Napoleó exilat a l'illa de Santa Elena.

Només que el seu exili és voluntari. Es podria dir vergonya de posar-se al davant de la gent.

Llegim a un diari que En Maura ha anat a La Mezquita (Córdoba) de caçera.

Abans els moros anaven a la Mezquita per fer oració. Els moros d'ara... ja ho veieu; després de renegats d'una religió se'n riuen de l'altra.

Ja no tenim "Cri-Cri"! Ja no tenim les gentils donetes del "Cri-Cri"!

Deplorem-ho amb tot el cor i, ara que són lluny, declarem la confessió que ens va fer una de les principals dansarines.

—A escena si (ens digué) tot anava a cor que vols, cor que desitjes. Als camerins, ja era altra cosa. Ens en havem empassades de molt grosses!...

—Psé! Regular... (varem dir nosaltres, amb certa satisfacció patriòtica). Aquí som així.

Al Tívoli ballen sobre gel.

En Cambó diu que ell sap ballar sobre una veleta, que és bastant més difícil, i ho fa més bé.

En Frederic Oliver es va casar amb la Carme Cobenya. Al Goya treballa ara una deliciosa noieta que es diu Carme Oliver Cobenya. I l'Urrecha a "El Diluvio", preguntava a l'Oliver com s'ho ha fet perquè la seva dona li donés en nou mesos una mosseta tan bufona.

Qui diria que, als temps que som, encara hi ha qui no sap com se fan les criatures!

EN EL KIOSC

LA NENA.—Mare de Deu quines coses deixen exposar!

L'ESGUERRAT.—Naturalment! Aquestes coses haurien de portar-se tapades.

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els "CONTES BRUTS" que s'ens envin i que siguin dignes d'èsser coneguts pels barrilaires lectors de EL NANDU. D'aquests contes en premlarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles" cobrables en la nostra Administració o per giro postal els que visquin fora de Barcelona. ¡Alerta, doncs. i apretar l'âpit!

El saltimbanqui

Mossén Ramon, un bon home a carta cabal, va ésser nomenat rector de Vilamosca i en pendre possessió, el sacristà, una rata de sacristia que tenia més món que qual-sevol ministre, cregué oportú fer algunes advertències al bò del senyor rector a fi d'evitar que ningú el sorprengués en la seva bona fe.

—Miri, mossén Ramon, vagi amb mol de compte, perquè a n'aquest poble són molt embusteros i n'hi faran cent per una. Sobre tot, no es deixi enganyar, ni es deixi enternir per ningú, per més calamitats que li expliquin. Tot son *qüentos*, sab? i a lo que van és a pescar els diners on allà on es pensen que n'hi ha.

—Fas bé d'avisar-me, i creu que tindré en compte les teves sanes advertències.

* * *

No bé havia pres possessió Mossén Ramon del seu nou destí, quan se li presentà un subjecte demanant per a confessar.

—Vos direu, — indicà mossén Ramon assentant-se al confessorari.

—Miri, pare, jo m'acuso d'haver furtat unes gallines a l'hereu Mas i un anec de cà la Maria dels Bous.

—¡ Això és un pecat molt gros!

—Es que era per a donar menjar a les criatures, qu'en tinc nou, i no tinc ni un cèntim per comprar-ne.

—Que no treballau?

—Soc saltimbanqui, però a l'hivern no hi ha festes majors i no's guanya un cèntim.

—Vos saltimbanqui? No m'ho crec.

—Li dic que sí, pare, soc saltimbanqui, i are mateix, si vostè no em dona un socors, em veuré en el cas, al sortir, de caure en pecat novament. Es la necessitat, pare, la necessitat! Tinc nou criatures!

Mossén Ramon es deixà enternir i li allargà una pesseta.

—Teniu, però que consti que no crec que sigueu saltimbanqui.

—Ai, gràcies, gràcies, Mossén Ramon i per demostrar-li qu'és veritat que soc saltimbanqui, aquí mateix li faré un parell de salts mortals.

Tal dit tal fet; el confés s'apartà del confessorari i va fer dugues magnífiques piruetes que convenceren al senyor rector de que aquell home deia veritat.

Aixís que el saltimbanqui hagué sortit de l'església, s'apropà al confessorari la Ramoneta, una rodanxona publicista que tota confosa digué a Mossén Ramon:

—Dispensi, pare, jo venia a confessar-me, però... ja tornaré, perquè are tinc un xic de pressa.

—Però dona, ¿tants pecats tens que no et puguis confessar are?

—No siguis aixís, dona; si desseguida estarem llestos. Apa, apa, senyat i comença.

—Es que... és que... ja li diré, pare... Acabo de veure la penitència que vostè ha posat al *Rapat* i... si a mi m'en posava una de semblant... se'm veuria tot, perquè... no porto pantalons!

NAP BUF.

La moneda miraculosa

Parlant de miracles, me n'han contat tannts... que vaja, no me'ls he cregut perquè llana, ja en tinc, però tanta!...

Un dia, cregueu que em vaig empipar. Res, un andalus m'en volia fer empassar un que... per poc acabo a mastegots.

Ja vos ho explicaré:

—Como uztedez zaben — deia l'andalus, yo hise la campaña e Cuba. Pué bien. Zafimo un día de guerrilla y al bordear la trocha, ¡Dioz míol! ¡Pin, pan, pin, pan! una lluvia de tiros horrozoza. Los malditos inzurrectos, la habían tomado con nozotros, i por poco nos jasen porvo. Yo me sarvé por verdadero milagro. En medio e la refriega, una de las balas ¡zas! me da aquí en el corasón y tuve la gran suerte de que en er bolsillo de la guerra llevaba un duro i al tropesà la bala con la moneda, pues no pasó y me dejó er duro hecho una cazuela.

Después de besar la moneda sarvaora, y dar gracias ar Cristo der Gran Poer, vorví a meterme er duro en er bolsillo, pero con la cazuela pa fuera.

En estas ¡zas! viene otra bala y otra vez er duro milagroso vorvió a sarvarme con la particularidad que al dar la bala sobre la cazuela vorvió a enderezarme er duro y me lo dejó nuevecito como si nada hubiera pasao.

Y pa que uztedes ze convenzan ahí tienen er duro. No tiene ni la anàs pequeña abolladura. Fijense, fijense.

Tots els de la taula vejérem la bola que ens estava clavant aquell home, però ningú gosava a xistar. Jo, empipat, vaig clavar cop de puny sobre el màrmol i davant l'estranyesa de tots els meus amics vaig exclamar.

—Sí, senyors! Er Bermúdez ha dit veritat. Jo era en aquell combat i certifico lo qu'ell ha explicat.

—Uztedes ven! Lo que yo decía era la pura!

—Si senyors, pero a mi encare em va passar mes grossa.

—A uzté?

—Si, senyor, a mi. Per què ho sàpiga, en aquest mateix combat a mi una bala em va venir de ple a n'els masovers i, amb l'esbranzida, m'els arrencà i ¡zas! m'els va clavar al darrera. Jo al veurem les bosses penjant en un lloc tan inoportú, vareig fer com vostè amb la moneda; em vareig girar d'esquena, i un altra bala ¡zas! m'els arrencà i m'els tornà a deixar al davant. I perquè es puga convencer, toqui, toqui, encare els hi ponto!

Er Bermúdez no va venir més a la reunió.

Miracles a n'aquesta hora?... Apa buenas!

RIPALDA.

El lloro del tall

En Carlets, home pràctic i econòmic, s'afaitava ell mateix amb navaja i la seva dona, sempre qu'ell efectuava aquesta operació l'advertia amorosament:

—No't tallis, Carlets!

Un lloro que tenieu, s'aprengué la cantarella de la senyora i un diumenge al matí, quan en Carlets s'estava afeitant, li digué amantent:

—¡No't tallis, Carlets!

L'interessat somrigué i continuà, però al anar a perfilar-se una pulsera, el lloro que hi torna:

—¡No't tallis, Carlets!

Aquesta exclamació va fer perdre el pols a n'en Carlets, i li va fer esguerrar la pulsera esquerra.

—Així et reventessis, — va pensar en Carlets, mirant-se amb ràbia al lloro.

Continuà afeitant-se, i al anar a afinar la pulsera dreta, la cantarella del lloro li tornà a fer perdre els pols i també va esguerrar-la. En Carlets, rabiós, llensà la navaja contra el lloro, i per poc el mata, però la cosa va acabar amb un tall al ventre del pobre lloro que l'esposa d'en Carlets es va cuidar de curar amb timol i unguent de cop.

A la nit, de sobre la taula, marit i molla van començar a jugar i res, que are un petó, are un pessic; ella va anar a parar damunt dels genolls d'ell i la ma d'en Carlets, comersà a furgar per sota les faldilles, aquestes es varen auar alçant, alçant i com que la senyora no portava calces, aviat varen quedar al descobert, coses que totes les dones recatades es cuiden de portar ben amagadetes.

Els dos casats s'anaven entusiasmant, les mans d'ell palpaven, les cames d'ella s'obrien... Petons, sospirs...

El lloro, es mirava l'escena indiferent desde la canya, però tot d'una, borí les ales, mirà esporuguit i tot tremolós digué a sa mestressa:

—Que també l'han tirat la navaja a sota del ventre?

I el lloro es mirava el tall que el seu amo li havia fet a la panxeta.

MIRA.

—No se, em fa l'efecte que com mes polvos, mes desmillorada estic.

En Quimet Montero, que com tots sabeu, és de la quinta de'n Castelar, ha apedassat les velles "Temptacions de'n Santpere", i n'hi ha posat de noves i a l'Espanyol fan grimejia llarga amb aquesta obra.

Una de les noves "Temptacions" ens l'ha dedicada a nosaltres a n'el nostre NANDU i nosaltres l'hi aghrim les bones intencions.

No és una cosa de l'altre món, però pot ben anar.

Allà on ha ficat el dit a la llaga, és a "La Cigala Encantada", que és una de les altres "Temptacions". Però quina manera de ficar-la, nois! Res, que hi ha cigala per dies i per nosaltres, que Déu l'hi conservi.

Al Novetats hi fan una cosa d'allò més bonica que se'n diu "Miss Venus". Es una especie de pelícola cantada, tocada i ballada que diverteix forsa a la concurrència. Té gust de tornemhi, vaija.

Al Tivoli ens han deixat frets amb els ballets sobre gel. Redell, hi vaig agafar una calipandria, que encara la porto al damunt.

No m'hi engaliparan pas més!

Conte Premiat del número passat:

LA SUBASTA

Ara sembla que hi tornaran a haver mastegots entre els empresaris, el comedians i els autors.

Tots diuen que tenen raó, però ningú es vol posar a la idem.

Els comedians i els autors diuen que de tot en té la culpa en Fraga.

Res, ja està vist, s'hi ha posat una figa pel mig i les figures, encara que sigan de Fraga, sempre en porten de raons.

Tot serà que una vegada s'hagin posat d'acord no els hi faci figa el públic, que realment als preus que es van posant els espectacles, acabarà per fer-se ell mateix les comedies.

Allò que diuen, sabeu: "Yo me lo hago y yo me lo gano".

EL SECRETARI

GRIMÈGIA ESTRANGERA

—Que no la coneixes a n'aquella?
—No se... em sembla...

—Ah, si, es la teva donal

(De l'Amusant)

—Avui al senat he sostegut un gran debat. He estat tres hores en l'us de la paraula.
—I després, quan vens a veurem, ja no serveixes per res! Tens la llengua massa baldera, vet-o-aquil

d'eco-

—I encare diràs que soc malgastadora! Aquest vestit, després em podrà servir per un trajo de bany.

(Bataclan)

Correu secret

Barraló. — Es massa seriós. Envii coses de gresca, perquè el vers està bé. — *Pega Porc.* — Anirà, arreglat. *Borinot Ros.* — Lo que envia és molt llarg. Perquè no fa coses més curtes? — *Pep K. B. Z.* — Vista la seva afició, nosaltres voldriem complaurel, però... hi falta enginy. Farem un esforç i mirarem si es pot arreglar aquest del botó. — *Llepaxo.* — Es insubstancial. — *Gat Negre.* — Anirà. — *Ricardet.* — Un altre dia, germà. — *Ll. T. G. Tortosa.* — Enviats els llibres que demana. Rebut import. — *Roc Enric.* — La plassa està ja ocupada. — *F. B.* — Mercès per les seves felicitacions. Efectivament, els dos darrers números s'han agotat. Potser si que passarà el que vosté diu, però consti que serà inconscientment. Nosaltres no volèm matar res ni a ningú. Prou difícil és viure un per a preocupar-se de la mort dels altres! La secció de que vosté ens parla dintre de poc l'obrirèm i consti que ni nosaltres ni ningú haurà inventat la pólvora; tots els setmanaris humorístics francesos la porten. Els uns la titulen "Tele-Blague", els altres "La Petite Semaine", etc., etcetra. Res, qu'a n'aquest món entre tots ho sabem tot i el qu'es creu que quan se lleva tot el món és seu, és un idiota. Lo dels 10 cèntims, realment seria el "crochet" definitiu, però no el volèm usar fins a darrer hora, si se'ns empipa gaire. El saludem afectuosament. — *Ripalda.* — Va el quento. Envihi més coses que vosté va a l'hora. — *R.* — Escrigui amb més claredat i per una sola cara de les quartilles.

Correu del amor

Francisquet. — Això és horrible. La situació es complica a cada moment. No em deixen viurer. Dimecres, a les sis. No faltis. — *Nina.*
Ernest. — Lladre! Ets de lo que no hi ha! Cada dia t'estimo més. Espero amb verdadera frisança els dijous. Ets l'home qu'en sap més i qu'ha sabut encendre en mi les passions més torturadores. Pensa noves maneres per dijous. Un xuclet de la teva, *Viudeta.*
Rosalía. — Rebuda carta. No desesperis. Aguanta uns quarts dies més. Tot vindrà pels seus passos comptats. — *Riquet.*

—Senyoret, per Deu, que m'ho ha trencat tot!
—Encare no, dona, encare no!